

Arrest

nr. 244 898 van 26 november 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 6 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beschikt over de Eritrese nationaliteit, en werd op 01/01/1990 geboren te Halhal, Eritrea. Kort na uw geboorte, verliet u het land en ging u samen met uw familie naar het vluchtelingenkamp Salmin in Gedaref, Soedan. U woonde er tot uw vertrek uit Soedan in de loop van februari van het jaar 2013. U reisde toen via Libië, over de Middellandse Zee, naar Malta, waar u aankwam in de loop van augustus 2013. U diende te Malta een verzoek om internationale bescherming in, en verkreeg er het statuut van subsidiaire bescherming op 14/12/2013. U verwierf er een reisdocument, waarmee u in het jaar 2016

een eerste keer per vliegtuig terugkeerde naar Soedan, om er uw familie te gaan bezoeken. U keerde nadien naar Malta terug. U keerde een tweede keer per vliegtuig naar Soedan terug in maart 2019, om er te huwen met uw echtgenote [N.H.G.]. U verbleef toen in Soedan tot juni 2019, waarna u opnieuw per vliegtuig naar Malta terugkeerde. Uw echtgenote keerde terug naar Colorado in de Verenigde Staten, alwaar zij beschikt over een verblijfsstatuut. Daar u het niet mogelijk zag om een leven op te bouwen in Malta – u leed er onder racisme, slaagde er niet in om werk te vinden in Malta, en had er geen mogelijkheid om uw echtgenote u te laten vervoegen in het kader van familiehereniging – besloot u in september 2019 om Malta te verlaten. U reisde per vliegtuig naar België, waar u aankwam op 12/09/2019. U diende een verzoek om internationale bescherming in te België op 17/09/2019. Uw echtgenote beviel op 01/01/2020 in de Verenigde Staten van uw dochter, Lana.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u de subsidiaire beschermingsstatus hebt verkregen in Malta, op 14/12/2013.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden dat u meer dan zes jaren in Malta woonde, er geen scholing kreeg en geen werk vond, leed onder discriminatie en racisme, en u er geen mogelijkheid had om u te verenigen met uw vrouw en kind.

In het bijzonder verklaart u dat u voornamelijk leed onder het racisme waarmee u te maken kreeg in Malta (notities CGVS, p. 8). Hieromtrent verklaarde u dat u boze blikken, en ook eens een beledigende racistische opmerking van een vrouw, zou krijgen wanneer u in Malta de bus nam, u er geen werk kon vinden omdat u gediscrimineerd werd op basis van uw huidskleur, u niet werd geholpen wanneer u medische problemen kende, en u – samen met een vriend van u – op een dag aangevallen werd wanneer jullie op weg waren naar de moskee (notities CGVS, p. 8, 9 en 11).

Omtrent de moeilijkheid om werk te vinden in Malta, stelde u dat u wel degelijk naar arbeidskantoren ging om er uw curriculum vitae af te geven, men u daar meedeelde dat ze u zouden contacteren, maar dat u hen nadien niet meer hoorde (notities CGVS, p. 9). U zou tevens eens gezien hebben hoe uw curriculum vitae verscheurd en weggesmeten werd, nadat u het arbeidskantoor verliet. U verklaarde dat u vele pogingen ondernam om werk te vinden in Malta, maar u er geen werk kon vinden gedurende uw verblijf van meer dan zes jaren aldaar, omwille van discriminatie, daar enkel Maltezers werk konden krijgen (notities CGVS, p. 13). Gevraagd of u – naast het neerleggen van uw curriculum vitae bij arbeidskantoren – ook op andere manieren poogde om werk te vinden, zoals vb. het zichzelf aanbieden bij hotels, restaurants of winkels, verklaarde u dat heel vaak te hebben gedaan, maar ze u steeds wegstuurden met de boodschap dat ze u wel zouden bellen indien ze u nodig hadden, hetgeen ze nooit deden. U geconfronteerd met de vaststelling dat er toch wel tamelijk veel vreemdelingen zijn in Malta die er wél werk hebben, antwoordde u dat u enkel uit eigen ervaring spreekt. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie ['Working together - A UNHCR report on the employment of refugees and asylum seekers in Malta', d.d. december 2019], blijkt echter dat er een totaal van 20 537 personen uit een derde land werkzaam zijn in de Malta, en er een organisatie 'Jobplus' bestaat die begeleiding op

maat aanbiedt aan vluchtelingen en subsidiair beschermden, in de zoektocht naar een geschikte job, en tevens bijscholingen aanbiedt. Tevens blijkt er een programma 'I Belong' te bestaan, gericht op onder meer vluchtelingen en subsidiair beschermden, met als doel het verbeteren van culturele kennis en spraakvaardigheid, dat enerzijds bestaat uit lessen Maltees, Engels en culturele- en maatschappelijke kennis, en anderzijds uit lessen met betrekking tot de sociaaleconomische, culturele en democratische geschiedenis van Malta. Voorts is er de organisatie JRS, die een tewerkstellingsopleiding aanbiedt om participanten meer informatie te geven met betrekking tot tewerkstelling in Malta en het voorbereiden op sollicitatiegesprekken. Hoewel problemen van discriminatie en racisme nog steeds niet zijn uitgeroeid in de Maltese arbeidsmarkt, komt uit bovenstaande informatie eenduidig naar voren dat het geenszins onmogelijk is voor personen die internationale bescherming genieten in Malta, om werk te zoeken en te vinden, en er organisaties bestaan in Malta, gericht op het bijstaan van deze personen in de zoektocht naar werk. Dat er voorts minder werk te vinden zou zijn in Malta, en u het moeilijk had omdat u in Malta geen inkomen genoot – afgezien van het leefloon van €300 dat u kreeg van de Maltese overheid (notities CGVS, p. 12) – dienen volgende vaststellingen gedaan. Ondanks uw verklaarde financiële moeilijkheden, bleek u wel over voldoende financiële middelen en / of hulp te beschikken, om zowel in 2016 als in 2019 per vliegtuig op bezoek te gaan in Soedan, en om in september 2019 naar België te gaan. Deze vaststellingen relativeren dan ook ernstig de door u aangehaalde financiële moeilijkheden die u gekend zou hebben.

In dit opzicht geniet u voorts als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden. Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuren. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Malta verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Omtrent het door opgeworpen racisme waaronder u te lijden had in Malta, stelde u verder dat u slecht bekeken zou worden op de bus, eens een racistische opmerking kreeg van een vrouw op de bus, u eens op straat werd aangevallen samen met een vriend van u, en u er geen afspraken kreeg bij ziekenhuizen en dokters. U verklaarde dat u eens ziek was en naar het ziekenhuis ging, maar men u daar zei dat u eerst een afspraak diende te maken (notities CGVS, p. 9). Het zou voorts moeilijk geweest zijn om een afspraak te maken, en wanneer je een afspraak krijgt, zou die vaak uitgesteld worden. Verder verklaarde u dat u eenmaal op onderzoek ging, en u gevraagd werd om een staal van uw uitwerpselen te brengen, maar u te laat kwam op de afspraak om deze staal af te leveren, en er tegen u werd gezegd dat u te laat bent, en u de staal zelf maar moet opeten. Gevraagd of u ooit naar een andere dokter of ander ziekenhuis ging, antwoordde u bevestigend, en verklaarde u daar ook niet te zijn geholpen (notities CGVS, p. 10). U verklaarde een dokter te hebben gezien in dit ander ziekenhuis, die u zei dat u een afspraak zou krijgen, maar u hoorde niets meer van dit ziekenhuis nadien. Gevraagd of u dan zelf niet eens belde, gezien ze mogelijkvergeten waren uw afspraak in te plannen, antwoordde u ontkennend, en verklaarde u dat u het beu was. Het dient evenwel opgemerkt dat uit bovenstaande blijkt dat u wel degelijk in staat was afspraken te krijgen om zich medisch te laten onderzoeken en behandelen. Dat u bij een van deze ziekenhuisbezoeken een beledigende opmerking

te horen zou hebben gekregen, is dan wel niet leuk, maar maakt nog geen vervolging uit in de zin van de Conventie van Genève, noch beantwoordt deze behandeling aan de definitie van ernstige schade. Dat u voorts meermaals het slachtoffer werd van een racistische opmerking in Malta, en tevens het slachtoffer van een eenmalige aanval door onbekenden op straat op u en uw vriend, is dan wel ten stelligste betreurenswaardig, maar echter dient vastgesteld dat op basis van uw verklaringen in dit verband, niet kan worden besloten dat dit als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd kan worden. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast, waardoor het leven in het land waar u internationale bescherming verkreeg, in casu Malta, ondraaglijk wordt. Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt in Malta dermate geïsoleerd en systematisch gediscrimineerd te worden, dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming.

Wat betreft uw verklaring dat het niet mogelijk was om zich te verenigen met uw echtgenote in Malta, dient het volgende opgemerkt. Waar u kanttekeningen plaatst bij het gebrek aan mogelijkheden op gezinshereniging in Malta (notities CGVS, p. 8, 13 en 14), kan vooreerst niet worden ingezien op welke wijze u dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Maltese wetgeving, dienstig kunt aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten u evenmin aantoonde dat u uw kritieken terzake niet kon of kunt doen gelden in Malta aan de hand van de mogelijkheden die de Maltese wetgeving u terzake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Malta, en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Malta, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De door u neergelegde documenten – uw Maltees verblijfsdocument, uw Maltees paspoort voor vreemdelingen, en uw kaart van ‘Office of the Refugee Commissioner’ – bevestigen enkel de vaststelling dat u nog steeds beschikt over een geldige verblijfsvergunning in Malta, op grond van uw

statuut van subsidiaire bescherming. Deze documenten weten bovenstaande vaststellingen dan ook niet te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Malta, en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Onder het kopje “In hoofddorde: Eerste middel”, werpt verzoeker op:

*“Schending van artikel 57/6, §3, 3° VW, j° artikel 57/6, §3, lid 3 VW
Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting”.*

Hij betoogt, na de weergave van artikel 57/6, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), als volgt :

“Belangrijk is aldus goed te begrijpen dat de verwerende partij een verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk KAN verklaren (doch niet moet) wanneer de verzoeker in kwestie internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Indien de verwerende partij beslist van deze mogelijkheid gebruik te maken, dan dient zij aan bijkomende voorwaarden te voldoen.

Zo stelt artikel 57/6, §3 lid 3 VW::

De in het eerste lid, 2°, 3°, 4° en 6°, bedoelde beslissingen worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden

11.1.2. In casu werd het verzoek door de Minister of zijn gemachtigde overgezonden op 21 november 2019.

De beslissing volgde slechts op 22 januari 2020, ruim mèèr dan 15 werkdagen na de overzending dus.

Aldus kon de verwerende partij niet langer gebruik maken van artikel 57/6, §3 VW en diende de aanvraag behandeld te worden de algemene regels. Een onderzoek ten aanzien van Eritrea (en niet ten aanzien van Malta) diende aldus te worden gevoerd, quod non in casu.

De beslissing is aldus onherroepelijk gevitieerd en schendt artikel 57/6, §3, 3° VW, j° artikel 57/6, §3, lid 3 VW, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting. Zowel in feite (want ze steunt op impertinente motieven) als in rechte (want er kon van artikel 57/6, §3, 3° VW) niet langer toepassing gemaakt worden.”

2.2. Waar verzoeker laat gelden dat verweerder niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen en hieruit afleidt dat verweerder geen toepassing meer kon of mocht maken van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van dezelfde wet, wijst de Raad erop dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde wetsbepaling onontvankelijk kan verklaren.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.3. Onder het kopje “Subsidiar: Tweede middel” werpt verzoeker op:

*“Schending art. 57/6 §3, 3° Vreemdelingenwet
Schending artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet
Schending materiële motiveringsplicht
Schending zorgvuldigheidsbeginsel
Schending van artikel 3 EVRM”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

11.2.1. Artikel 57/6, §3, 3° Vw is een omzetting van artikel 33, 2, a van de Procedurerichtlijn (richtlijn 2013/32/EU) en laat toe dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard "a/s de verzoeker al internationale bescherming geniet in een andere EUlidstaat".

Geen van beide rechtsbronnen legt expliciet voorwaarden op bij het nemen van die beslissing, zoals een onderzoek naar de leefomstandigheden in de andere lidstaat.

Voor de wijziging van de Verblijfwet, in werking getreden op 22 maart 2018, voorzag het oude artikel 57/6/3 een uitzondering: wanneer de verzoeker elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij geen beroep meer kan doen op die bescherming. Hoewel deze uitzondering niet meer expliciet vermeld wordt, moet de huidige formulering nog steeds zo begrepen worden omdat deze in tegenwoordige tijd geformuleerd is ("bescherming geniet"). Dit blijkt ook uit de Memorie van Toelichting, die verder bevestigt dat de bewijslast zoals voordien bij de verzoekende partij ligt.

De fundamentele mensenrechten uit het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest) en het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM) moeten steeds gerespecteerd worden. Het terugsturen van een verzoekende partij mag nooit een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Het Europese Hof van Justitie stelt dat het in uitzonderlijke gevallen kan dat in een lidstaat de fundamentele rechten van een verzoekende partij in gevaar komen. Er is daarvoor niet noodzakelijk sprake van systematische tekortkomingen in het asiel- en opvangsysteem van de lidstaat. Deze rechtspraak in het kader van de Dublin III-verordening geldt volgens de Raad ook voor personen die al een beschermingsstatuut genieten (zie ook RvV 211.222 van 18 oktober 2018).

De verzoekende partij toont misschien niet aan dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Malta, maar wel dat zij bij terugkeer een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling, wat het beschermingsstatuut ineffectief maakt (cf. infra).

II.2.2. De beslissing bevat eigenlijk maar een heel korte, niet pertinente, motivering: (...)

Verzoekende partij heeft verklaard dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die zij heeft verkregen in Malta, omwille van de vernederende levensomstandigheden aldaar. Een terugkeer naar Malta zou aldus een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Tijdens het CGVS-gehoor heeft verzoekende partij uitgebreid verteld over o.m. de slechte levensomstandigheden en de discriminatie en geweld ten aanzien van (erkende) vluchtelingen en subsidiair beschermden in Malta:

p. 8 CGVS-gehoor:

Vertel eens, waarom kunt u zich niet beroepen op het beschermingsstatuut dat u geniet in Malta? Wat vreest u precies in het geval u naar Malta zou terugkeren?

Ik woonde meer dan zes jaar in Malta, in die zes jaar was er geen scholing mogelijk, er was geen werk, er was discriminatie en racisme, en in Malta is er geen mogelijkheid tot gezinshereniging, voor vrouw en kinderen. Waar ik vooral onder leed, was discriminatie. Als ik op de bus stap, iedereen bekeek me boos, dat het echt ongemakkelijk is. Maar die problemen met discriminatie zijn overal, ook op straat, ziekenhuis, zoektocht naar werk, je wordt gediscrimineerd. Ik maakte dat allemaal persoonlijk mee.

Kunt u nog andere vb'en geven van discriminatie die u meemaakte? Afgezien van het voorbeeld dat u kwaad bekeken werd op de bus?

Vb., als je naar de kantoren gaat, ze willen je niet ontvangen, als ze je ontvangen, dan willen ze zo snel mogelijk van je af zijn. 'Ok, we gaan je sturen', maar dan hoor je ze niet meer. Of vb, ik was ziek.. Ik ging naar het ziekenhuis voor behandeling, ze zeiden dat ze me niet direct konden zien, dat ze een afspraak wilden. Maar ik kreeg geen afspraak. Ik kon niet eens lopen, Ik was ziek Wanneer ik naar de werkkantoren ging, ik nam mijn CV mee, ik zag met eigen ogen wanneer ik er buiten ging, hij verscheurde mijn cv, en in de vuilbak gesmeten. Die dingen heb ik zelf meegemaakt.

Wanneer u zag dat uw cv werd verscheurd, wat deed u?

Wat kan ik zeggen, wat ik kan doen? Ik kan niets veranderen. Ik werk niet maar alles kost geld. Om vb. de kaart aan te vragen, moet je 25 euro betalen. Maar ik heb geen inkomen, geen werk. Voor reispas is het 60 euro, maar ik heb geen inkomen, En Ik kreeg niets van hen.

p. 9 CGVS-gehoor:

Het vb dat u gaf van in ziekenhuis, hoe komt het dat u geen afspraak kon maken?

Waarom? Ik weet het niet. En als je een afspraak krijgt, wordt die steeds uitgesteld. Ik ben eenmaal op onderzoek geweest. Ze vroegen me voor een staal van uitwerpselen. Ik deed dat, ik kwam ermee naar ziekenhuis; Ik was slechts een paar minuten te laat op de afspraak, en ze zeiden dat ik te laat was, ik zei een paar minuten, ik vroeg wat ik moest doen, ze zeiden dat ik het maar moest opeten.

P. 11 CGVS-gehoor:

Afgezien van de voorbeelden die u gaf, nog andere voorbeelden van discriminatie waaronder u leed?

Een keer was ik op de bus, ik spreek de Maltese taal, een vrouw op de bus keek naar ons, we waren met andere vreemdelingen, ze zei toen "als ik macht had, autoriteit had, zou ik jullie terug in de zee gooien, en er nog extra water bij doen". En een keer. Ik wandelde met een vriend van me samen, we waren onderweg naar de moskee, liepen op de stoep, Maltezers vielen ons aan, ze hebben mijn vriend zijn hand gebroken en mij geslagen, zomaar uit het niets omdat we vreemdelingen zijn.

Heeft u hiervan aangifte gedaan bij de politie?

Ja. Vriend moest ook behandeling krijgen voor z'n gebroken hand. De politie zei dan te gaan, omdat we toch behandeling kregen. Ongeveer zes maanden geleden, twee asielzoekers werden vermoord in het kamp, de politie heeft twee asielzoekers neergeschoten. Ze zeggen dat ze de daders oppakten, maar ik weet het niet.

p. 12CGVS

Woonde u daar ook?

Nee Na dat incident, stond ik aan de bushalte te wachten op de bus, Maltezers passeerden in hun auto, stopten voor ons, ze deden een teken dat wij gekleurden, onthoofd zullen worden. Ik ga niet wachten tot ze me gaan vermoorden

Heeft u van dit racisme aangifte bij enige organisatie die opkomt voor rechten van asielzoekers?

We gingen bij organisaties, regelden protesten, dat wij ook mensen van vlees en bloed zijn
Bij welke organisatie ging u dan?

Wij vreemdelingen zijn samen voor het parlement gaan staan, met flyers en borden, dat we mensen zijn, vreedzaam zijn.

Zocht u werk in Malta?

Ik zei het al, ik ging naar arbeidskantoren, werkwinkels, steeds had ik cv mee.

U kreeg nooit werk?

Nee.

p. 13 CGVS

Hoe komt het dat het zo moeilijk was werk te vinden, was dat door discriminatie? Of omdat er gewoon niet veel werk is?

Vooral discriminatie. Ze houden niet van gekleurde mensen.

Er was dus wel werk?

Voor Maltezers wel. Maar ze willen ons geen werk geven.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds bevestigd dat in bepaalde gevallen bepaalde socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 kunnen bereiken. Zo stelt het EHRM in het M.S.S.-arrest:

"Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds bevestigd dat in bepaalde gevallen bepaalde socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 kunnen bereiken. Zo stelt het EHRM in het M.S.S.-arrest:

"249. The Court has already reiterated the general principles found in the case-law on Article 3 of the Convention and applicable in the instant case (see paragraphs 216-22 above). It also considers it necessary to point out that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home (see Chapman, cited above, § 99). Nor does Article 3 entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see Müslim v. Turkey, no. 53566/99, § 85, 26 April 2005).

250. The Court is of the opinion, however, that what is at issue in the instant case cannot be considered in those terms. Unlike in the above-cited Müslim case (§§ 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum-seekers has now entered into positive law and the Greek authorities are bound to comply with their own legislation, which transposes Community law, namely Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum-seekers in the member States ("the Reception Directive"; see paragraph 84 above). What the applicant holds against the Greek authorities in this case is that, because of their deliberate actions or omissions, it has been impossible in practice for him to avail himself of these rights and provide for his essential needs. "

Aldus stelt het EHRM dat bepaalde socio-economische verplichtingen positief recht zijn geworden op grond van EU-wetgeving en de omzetting daarvan in Grieks nationale wetgeving. Het Hof legt een hogere beschermingsstandaard op aan EU-lidstaten omdat zij specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving t.a.v. een specifieke groep personen, nl. asielzoekers.

11.2.4 In casu had verzoekende partij bescherming in Malta. Maar ook zij zijn een kwetsbare groep, en ook voor hen rusten er positieve verplichting op Malta. Deze verplichtingen staan opgetekend in zowel de Conventie van Genève als de Kwalificatierichtlijn die de kenmerken van 'internationale bescherming' omschrijven. Dit zijn die rechten die volgen uit het erkend zijn als vluchtelingen/subsidiar beschermden.

Zo stelt artikel 21 van de Kwalificatierichtlijn dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement moeten in acht nemen, en bepalen artikelen 24 en 25 dat lidstaten zo snel mogelijk respectievelijk een verblijfstitel en reisdocumenten moeten afleveren aan personen met de vluchtelingenstatus. Maar 'internationale bescherming' wordt ook gekenmerkt door het toekennen van bepaalde socio-economische rechten:

a. Gezondheidszorg

Artikel 30 van de Kwalificatierichtlijn stelt dat vluchtelingen toegang tot de gezondheidszorg moeten krijgen:

a. Gezondheidszorg

Artikel 30 van de Kwalificatierichtlijn stelt dat vluchtelingen toegang tot de gezondheidszorg moeten krijgen:

"1. De lidstaten zorgen ervoor dat personen die internationale bescherming genieten toegang tot de gezondheidszorg krijgen onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend.

2. De lidstaten verstrekken personen die internationale bescherming genieten en die bijzondere behoeften hebben, zoals [...] gehandicapten, [...] of minderjarigen [...] die onder een gewapend conflict hebben geleden, passende gezondheidszorg, met inbegrip van de behandeling van geestesziekten waar nodig, onder dezelfde voorwaarden als onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend. "

Hoewel erkend vluchtelingen in Malta in theorie recht hebben op gezondheidszorg, blijkt dat zij in de praktijk niet de nodige medische zorgen verkrijgen wegens o.a. een gebrek aan informatie en tolkdiensten. Verzoekende partij maakt zich grote zorgen over de toegang tot medische zorgen in Malta.

b. Integratievoorzieningen

b. Integratievoorzieningen

Artikel 34 van de Kwalificatierichtlijn voorziet toegang tot integratievoorzieningen:

'Teneinde de integratie van personen die internationale bescherming genieten in de samenleving te vergemakkelijken, bieden de lidstaten toegang tot integratieprogramma's welke zij passend achten om rekening te houden met de specifieke behoeften van personen met de vluchtelingenstatus of de subsidiairebeschermingsstatus, of zorgen zij voor de omstandigheden waaronder de toegang tot dergelijke programma's gewaarborgd is.'

Verzoekende partij heeft nooit toegang gekregen tot taallessen of professionele opleiding. Bij het verlaten van het opvangcentrum kreeg zij ook geen informatie over mogelijke integratieprogramma's die voor hen beschikbaar waren.

Een gebrek aan integratielessen, met o.a. taallessen, heeft ook een negatief effect op andere aspecten van het leven in Malta. Zonder deze begeleiding wordt het immers moeilijker om huisvesting te vinden en toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt.

c. Huisvesting

Artikel 32 van de Kwalificatierichtlijn bepaalt dat Malta ervoor moet zorgen dat personen met internationale bescherming toegang tot huisvesting hebben.

Dakloosheid bij personen met internationale bescherming is een bijzonder groot probleem in Malta. Het feit dat de betrokkenen zo snel het opvangcentrum moeten verlaten, samen met een gebrek aan financiële ondersteuning voor huisvesting, kunnen uiteraard worden aangeduid als oorzaken van dakloosheid.

d. Sociale voorzieningen

d. Sociale voorzieningen

Artikel 29 van de Kwalificatierichtlijn stelt:

“De lidstaten zorgen ervoor dat personen die internationale bescherming genieten, in de lidstaat die deze bescherming heeft toegekend de nodige bijstand in de zin van sociale bijstand ontvangen zoals de onderdanen van die lidstaat.”

Zoals ook uit het asielrelaas van verzoekende partij blijkt, hebben vluchtelingen in de praktijk geen toegang hebben tot de nodige sociale voorzieningen. Hier faalt Malta opnieuw om vluchtelingen voldoende informatie te geven en te ondersteunen bij het doorlopen van de nodige procedures.

11.2.5 Het is dan ook duidelijk dat Malta zijn verplichtingen zoals voorzien in Kwalificatierichtlijn niet nakomt. Door het gebrekkig optreden van Malta was en zal het voor verzoekende partij onmogelijk zijn om haar rechten te laten gelden en te voorzien in haar elementaire levensbehoefte.

Zoals bepaald in het M.S.S.-arrest is de verwijdering van een vreemdeling naar levensomstandigheden waar hij in de onmogelijkheid is om in elementaire levensbehoefte, zoals huisvesting en medische zorgen, te voorzien strijdig met artikel 3 EVRM.

Het feit dat een terugkeer naar Malta een schending van artikel 3 EVRM zou betekenen, heeft tot gevolg dat zij zich nog onmogelijk kunnen beroepen op de (gebrekkige) bescherming die hen werd toegekend in Malta.

De verwerende partij beperkt zich tot het gratuit ontkennen van de ervaringen van de verzoekende partij in Malta. Opvallend is bovendien dat het administratief geen enkel rapport/element bevat aan de hand waarvan de verklaringen van de verzoekende partij worden weerlegd. Het administratief dossier bevat immers niets over de situatie van vluchtelingen en subsidiair beschermde in Malta! Dit is ronduit onvoorstelbaar en getuigt reeds van de vooringenomenheid en de gebrekkigheid van dit onderzoek.

De motieven van de bestreden beslissing zijn niet deugdelijk en schenden aldus tevens het beginsel van de materiële motiveringsplicht, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarom wordt dan ook gevraagd de thans bestreden beslissing te vernietigen.”

2.4. De schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan niet dienstig worden opgeworpen aangezien de bestreden beslissing geen beslissing is tot weigering van de vluchtelingen-status of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in België. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, na de vaststelling dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen in Malta, en werd dus niet getroffen op grond van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissingen op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissingen dienen te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2.6. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

2.7. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedure-richtlijn).

2.8. De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 54-2548/001, p. 107).

2.9. Het voorliggend beroep betreft een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, in casu Malta. De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker in Malta de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend, vindt steun in het administratief dossier en verzoeker brengt niets aan wat deze vaststelling onderuit haalt.

2.10. Evenmin blijkt dat verzoeker thans niet langer over de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen beschikken in Malta. In de bestreden beslissing kan worden gelezen:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig

zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Malta, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897)".

Deze vaststellingen zijn deugdelijk en pertinent en verzoeker brengt andermaal niets aan wat ze onderuit haalt.

2.11. Verzoeker is van oordeel dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hij heeft gekregen in Malta omwille van de vernederende levensomstandigheden aldaar. Hij betoogt dat hij tijdens zijn gehoor uitgebreid heeft verteld over de slechte levensomstandigheden in Malta en de discriminatie en geweld waarvan personen met een internationale beschermingsstatus aldaar het voorwerp zouden zijn.

2.12. Voor wat betreft kritiek op een andere EU-lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moet er vooreerst in herinnering worden gebracht dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Malta en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overwegingen 83-84-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

2.13. Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden zoals de bestreden beslissing ook aangeeft. De weerlegging vereist dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat (cf. HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 49). De weerlegging vereist specifiek voor wat betreft de algemene levensomstandigheden die verzoeker thans aankaat, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Dit is een situatie *"waarbij de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 90, en beschikking van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, EU:C:2019:964, punt 39)"* [Hof van Justitie, arrest van 16 juli 2020, M. Addis, punt 51]. Het gaat hierbij om een situatie waarin er sprake is van *"tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken"* (zie Hof van Justitie, arrest van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 88, beschikking van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, punt 38) en arrest van 16 juli 2020, M. Addis, punt 52]. *"Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er*

sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (zie in die zin arrest van 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punt 95). [Hof van Justitie, arrest van 16 juli 2020, M. Addis, punt 52].

2.14. In het hierboven aangehaalde arrest Ibrahim e.a. heeft het Hof van Justitie situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92) ;
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

2.15. Er moet verder op worden gewezen dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Malta betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg en integratie, in beginsel de omstandigheden van de Maltese onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Voor huisvesting wordt enkel gelijke behandeling vereist ten opzichte van andere onderdanen van derde landen die legaal in Malta verblijven (zie voor dit alles de bepalingen van hoofdstuk VII van Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011, gekend als de Kwalificatierichtlijn). Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een schending van artikel 3 van het EVRM. Deze dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Maltese onderdanen of derdelanders problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

2.16. Zoals eerder gezegd heeft het Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. gesteld dat schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, geen situaties zijn die volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen.

2.17.1. Voor wat betreft de toegang tot gezondheidszorg betoogt verzoeker, die maar liefst zes jaar in Malta heeft vertoefd: *“Hoewel erkend vluchtelingen in Malta in theorie recht hebben op gezondheidszorg, blijkt dat zij in de praktijk niet de nodige medische zorgen verkrijgen wegens o.a. een gebrek aan informatie en tolkdiensten. Verzoekende partij maakt zich grote zorgen over de toegang tot medische zorgen in Malta.”*

Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gewag gemaakt van *“Problemen met mijn maag”*, waarvoor hij in België werd behandeld. Verzoeker bevindt zich niet in een prangende medische situatie die behandeling of medicatie behoeft (zie gehoorverslag CG van 14 januari 2020, p.10). Verzoeker, die zes jaar in Malta heeft gewoond, kan voorts bezwaarlijk opwerpen dat hij door een gebrek aan informatie en tolkdiensten geen toegang zou

gekregen hebben tot de nodige medische zorgen. Hij heeft zelf verklaard dat hij de Maltese taal spreekt (zie gehoorverslag CG van 14 januari 2020, p.11) en kan worden geacht over de nodige informatie te beschikken om toegang te krijgen tot gezondheidszorg. Uit de bestreden beslissing blijkt trouwens dat verzoeker in staat was om afspraken te krijgen om zich medisch te laten onderzoeken en behandelen en dit wordt niet gecontesteerd door verzoeker. Dat hij mogelijk moeilijkheden ondervond om deze doktersafspraken te maken, is weliswaar vervelend maar blijkens de bestreden beslissing is niet uitgesloten dat dit te maken heeft met een gebrek aan initiatiefzin van verzoeker. Alleszins kan hieruit bezwaarlijk worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie die leidt tot een schending van artikel 4 van het Handvest.

2.17.2. Voor wat betreft de toegang tot integratievoorzieningen betoogt verzoeker: *“Verzoekende partij heeft nooit toegang gekregen tot taallessen of professionele opleiding. Bij het verlaten van het opvangcentrum kreeg zij ook geen informatie over mogelijke integratieprogramma’s die voor hen beschikbaar waren. Een gebrek aan integratielessen, met o.a. taallessen, heeft ook een negatief effect op andere aspecten van het leven in Malta. Zonder deze begeleiding wordt het immers moeilijker om huisvesting te vinden en toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt.”*

De Raad herhaalt dat verzoeker zes jaar in Malta heeft gewoond en dat hij zelf heeft verklaard dat hij de Maltese taal spreekt (zie gehoorverslag CG van 14 januari 2020, p.11). Er kan dan ook bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoeker wordt benadeeld door een mogelijk gebrek aan toegang tot integratieprogramma’s met o.a. taallessen. Verzoeker heeft zich voorts niet beklaagd over enig gebrek aan huisvesting en het feit dat hij geen werk vindt in Malta houdt niet ipso facto in dat hij geen toegang had tot de arbeidsmarkt of bij het vinden van werk niet zou worden ondersteund door de in de bestreden beslissing vernoemde organisaties in Malta. Verzoeker brengt niets in tegen deze vaststellingen die figureren in de bestreden beslissing. Ook op dit punt is er geen sprake van een situatie die leidt tot een schending van artikel 4 van het Handvest.

2.17.3. Voor wat betreft de toegang tot huisvesting betoogt verzoeker: *“Dakloosheid bij personen met internationale bescherming is een bijzonder groot probleem in Malta. Het feit dat de betrokkenen zo snel het opvangcentrum moeten verlaten, samen met een gebrek aan financiële ondersteuning voor huisvesting, kunnen uiteraard worden aangeduid als oorzaken van dakloosheid.”*

De Raad herhaalt dat verzoeker zes jaar in Malta heeft gewoond. Hij heeft zich nooit beklaagd over enig gebrek aan huisvesting. Verzoeker komt dan ook niet terecht in een situatie die leidt tot een schending van artikel 4 van het Handvest.

2.17.4. Voor wat betreft de sociale voorzieningen betoogt verzoeker: *“Zoals ook uit het asielrelaas van verzoekende partij blijkt, hebben vluchtelingen in de praktijk geen toegang hebben tot de nodige sociale voorzieningen. Hier faalt Malta opnieuw om vluchtelingen voldoende informatie te geven en te ondersteunen bij het doorlopen van de nodige procedures.”*

Het is de Raad niet duidelijk uit welk aspect van het asielrelaas blijkt dat verzoeker geen toegang had tot de nodige sociale voorzieningen. Verzoeker heeft verklaard dat hij een leefloon had in Malta (zie gehoorverslag CG van 14 januari 2020, p.9). Verder heeft hij ook verklaard dat hij vanuit Malta twee keer naar Soedan is gevlogen, met name in 2016 en 2019 en dat dit 1000 dollar kostte per vlucht kostte en dat zijn vrouw hem betaalde (zie gehoorverslag CG van 14 januari 2020, pp.6, 9). Hieruit blijkt dat verzoeker toegang heeft tot financiële middelen, deels afkomstig van de Maltese overheid, zodat hij niet terechtkomt in een situatie die leidt tot een schending van artikel 4 van het Handvest.

2.17.5. Verzoeker concludeert:

“Het is dan ook duidelijk dat Malta zijn verplichtingen zoals voorzien in Kwalificatierichtlijn niet nakomt. Door het gebrekkig optreden van Malta was en zal het voor verzoekende partij onmogelijk zijn om haar rechten te laten gelden en te voorzien in haar elementaire levensbehoeften. Zoals blijkt uit het asielrelaas van verzoekende partij, heeft zij een hele tijd op straat moeten overleven en is zij meermaals gediscrimineerd geweest, zonder dat zij kon rekenen op steun of bescherming van de Maltese autoriteiten.

Zoals bepaald in het M.S.S.-arrest is de verwijdering van een vreemdeling naar levensomstandigheden waar hij in de onmogelijkheid is om in elementaire levensbehoeften, zoals huisvesting en medische zorgen, te voorzien strijdig met artikel 3 EVRM.”

Dat verzoeker “een hele tijd op straat [heeft] moeten overleven” vindt geen steun in het gehoorverslag. Het blijkt ook niet dat verzoeker in een situatie vertoefde waarin hij niet kon voorzien in zijn elementaire levensbehoeften of dat als hij terugkeert naar Malta in een dergelijke situatie zal terechtkomen. Voor wat betreft racisme, blijken verzoekers klachten te gaan over boze blikken en racistische opmerkingen op een bus, discriminatie bij het vinden van werk en bij toegang tot gezondheidszorgen en tot een aanval op verzoeker en zijn vriend toen ze op weg waren naar de moskee. Evenwel brengt verzoeker totaal niets in tegen de vaststellingen die hierover uitgebreid figureren in de bestreden beslissing. Zo ontkracht verzoeker niet de vaststellingen in de bestreden beslissing dat er toch wel tamelijk veel vreemdelingen zijn in Malta die aan de slag zijn, dat er organisaties bestaan die vreemdelingen die een internationale beschermingsstatus hebben in Malta, begeleiden in hun zoektocht naar werk en tevens bijscholingen aanbiedt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft toe dat er problemen zijn van racisme en discriminatie op de Maltese arbeidsmarkt, maar besluit op basis van de beschikbare informatie dat dit niet tot gevolg heeft dat het als vreemdeling met een internationale beschermingsstatus onmogelijk is om werk te zoeken en te vinden. Verzoeker laat dit alles onbesproken.

Verder brengt verzoeker niets in tegen de vaststelling van verweerder in de bestreden beslissing dat zijn ervaringen inzake racisme in Malta ten stelligste betreurenswaardige incidenten zijn maar dat er niet kan worden geconcludeerd dat de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten zodanig systematisch en ingrijpend is dat het leven Malta voor hem totaal ondraaglijk werd en een situatie betrof die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. Het blijkt ook niet dat verzoeker niet kon rekenen op steun van de Maltese autoriteiten toen hij en zijn vriend werden aangevallen op weg naar de moskee. Hij heeft immers verklaard dat hij hiervan aangifte kon doen bij de politie (zie gehoorverslag CG van 14 januari 2020, p.11).

2.18. Door te herinneren aan zijn verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn gehoor en meer bepaald aan de voorbeelden van racisme, aan de moeilijkheden om een doktersafpraak te krijgen en de moeilijkheden om een job te vinden in Malta waarmee hij naar eigen zeggen te maken kreeg, slaagt verzoeker er niet in de vaststellingen in de bestreden beslissing die hierover figureren onderuit te halen, net zo min als de volgende conclusie die eraan werd verbonden: *“Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Malta, en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.”* Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien verzoeker in se gezinshereniging nastreeft met zijn echtgenote en kinderen die in de Verenigde Staten wonen en er niet in slaagt om dit te bewerkstelligen vanuit Malta (zie gehoorverslag CG van 14 januari 2020, p.14).

2.19. Er is geen informatie die erop wijst dat er in Malta sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken en die de hierboven vermelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. punt 2.22). Verzoeker, een jongeman van 30 jaar die zich niet bevindt in een bijzondere kwetsbare situatie zoals een prangende medische situatie die behandeling of medicatie behoeft, slaagt er met uittreksels uit zijn gehoor door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en uit een arrest van het Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak M.S.S. t. België en Griekenland van 21 januari 2011, dat stelt dat een schending van artikel 3 van het EVRM pas aan de orde is wanneer er sprake is van *“official indifference when in a situation of serious deprivation or want incompatible with human dignity”* (paragraaf 254) – wat vergelijkbaar is met de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid zoals bepaald in het bovenvermeld arrest Ibrahim e.a. van het Hof van Justitie in het kader van artikel 4 van het Handvest – niet in aan te tonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, in Malta zal worden blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. Hieruit volgt dat van verzoeker, als individuele statushouder, kan worden verwacht dat hijzelf de nodige initiatieven neemt om de voorkomende problemen te verhelpen en zijn rechten te laten gelden. De Raad kan er begrip voor opbrengen dat verzoeker verkiest zijn verdere leven uit te bouwen in België, doch deze wens kan geen afbreuk doen aan de doelstellingen van het gemeenschappelijk asielbeleid

2.20. Verzoeker vraagt de erkenning als vluchteling en vraagt tevens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Echter is dit geen dienstig betoog. Verzoeker heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend in Malta, wat leidde tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Enkel indien verzoeker de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die hierop is gestoeld en die zijn grondslag vindt in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de

Vreemdelingenwet, heeft kunnen doen wankelen en heeft aangetoond dat hij niet meer kan rekenen op daadwerkelijke bescherming in Malta – quod non, zoals hierboven is gebleken – wordt de kwestie pertinent of er sprake is van een persoonlijke vrees voor vervolging in Eritrea of van een risico op ernstige schade aldaar.

2.21. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid alle nuttige elementen bij te brengen, zijn motieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich te laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de door hem gekozen taal machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan bij de beoordeling van verzoekers individuele verklaringen, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.22. Verzoeker betoogt nog specifiek: *“Opvallend is bovendien dat het administratief geen enkel rapport/element bevat aan de hand waarvan de verklaringen van de verzoekende partij worden weerlegd. Het administratief dossier bevat immers niets over de situatie van vluchtelingen en subsidiair beschermden in Malta.”*

Verweerder heeft dergelijke informatie inderdaad niet toegevoegd aan het administratief dossier, maar het blijkt niet dat verzoeker informatie heeft overgemaakt die wijst op de onverschilligheid van de autoriteiten van Malta met als gevolg dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, waardoor er de verplichting zou zijn voor verweerder om aan de hand van rapporten na te gaan of er daadwerkelijk sprake is van dergelijke tekortkomingen (cf. Hof van Justitie, arrest van 16 juli 2020, M. Addis, punt 52). Verzoeker brengt ook thans geen dergelijke informatie aan die de Raad ertoe zou verplichten de zaak uit te spitten aan de hand van rapporten (cf. Hof van Justitie, arrest van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., punt 88). Het blijkt ook niet dat er sprake is van een land waarvan verweerder of de Raad weet of behoort te weten dat er een risico bestaat op tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (naar analogie, arrest EHRM van 21 januari 2011, MSS t. Griekenland en België, punt 458).

2.23. Ten slotte kleven er aan de bestreden beslissing geen substantiële onregelmatigheden die door de Raad niet kunnen worden hersteld en evenmin dient er te worden onderzocht of er sprake is van ernstige aanwijzingen dat verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. punt 2.20). Een vernietiging van de bestreden beslissing in de zin van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet dringt zich dan ook niet op.

2.24. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Verzoeker brengt geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de subsidiaire bescherming die hem reeds werd toegekend in Malta. Er is geen informatie die erop wijst dat er in Malta sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, en die de hierboven vermelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken. Evenmin is er sprake van buitengewone omstandigheden die specifiek verzoeker betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA